

Què volen aquesta gent?

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 5 d'octubre de 2022

Tot el que segueix és fruit d'un malestar personal; la narració i el punt de vista d'un independentista sense partit però que encara creu en una Catalunya lliure i independent. Està escrit a correu abans que la militància de JuntsxCat es pronunciï sobre si vol deixar el govern o no.

El 1r d'octubre de 2017 ens vam pronunciar de manera abassegadora per la independència de Catalunya en forma de república. Aquell mes es van continuar produint fets importants. També n'havien tingut lloc abans, des que es van encarregar les urnes a la Xina, els atemptats de Barcelona i Cambrils del 17 d'agost acomboiats per uns serveis secrets coneguts amb tres lletres majúscules, l'11 de setembre o la trampa parada davant de la Conselleria d'economia el 20 de setembre. Rajoy i els seus sequaços no van trobar ni urnes, ni paperetes, ni cens universal. Quina no devia ser la ràbia acumulada a la Moncloa i a Gènova que aquell 1-0 no van saber fer res més que enviar "piolins" cuirassats, amb el "mono", la porra i escopetes amb bales per traure ulls. Tot això ho sabem els qui ho hem vist d'una manera o altra. Alguns que també ho van veure van rebotar una realitat deformada, gairebé al revés.

El 27 d'octubre el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, va declarar la independència de Catalunya en un ple del Parlament. Per què aquesta independència només va durar 56 segons? Doncs perquè el president sabia que, si la mantenia, al darrere vindria un bany de sang que patiríem els catalans indiscriminadament. Nosaltres, no fa gaire, hem sabut amb detalls els quatre plans que tenia preparats l'exèrcit per si aquella eventualitat es donava. Fins i tot planejaven –ells i els de més amunt, començant pel Borbó– substituir els "piolins", o bé perquè estaven molt cansats de tanta feina

inútil feta l'1-0, o bé perquè els consideraven fluixos.

Entre els que sembla que van veure una realitat deformada no tan sols van ser a l'Estat espanyol sinó també persones d'aquí i això encara és més greu perquè, senzillament, o no hi veien o no van voler reconèixer aquella realitat. I ara, alguns que diria que són dels meus, se n'han oblidat. Alguns fins i tot no van voler anar a la manifestació del darrer 11-S perquè tenien por que els critiquessin i els xiulessin, oblidant que la crítica, els xiulets i quelcom més va amb el sou dels polítics i són part de la democràcia. Sí, hi va haver crítica i xiulets però també crides a la unitat dels partits independentistes que estaven i estan en plena baralla de pati d'escola. Tant és així que l'Assemblea Nacional Catalana, per boca de la seva presidenta, va amenaçar de fer una llista cívica per a les eleccions si els partits independentistes no entraven en raó. Veurem, perquè encara hem de veure moltes coses, a més de les que no sabem que sempre són les més importants.

Anem pels partits i institucions. Avui no parlaré de la CUP ni de la UE, però sí d'ERC i de Junts. ERC m'està decebent i molt. Hi ha molt poc nivell. Què me'n dieu de les vergonyoses intervencions del seu portaveu al Congrés de Madrid, Gabriel Rufián? Del seu seguidisme al PSOE? Pactes ocults? Bescanvi de cromos? Sinó, com s'explica? Com s'expliquen les escasses aparicions en públic del seu president Oriol Junqueras? Jo l'admirava, com a polític i com a persona. Ara, no tant... Respecto en Pere Aragonès com a president de la Generalitat, però també és un alt càrrec d'ERC i alguna cosa deu tenir a veure amb els despropòsits del seu partit i els seus mateixos. La rabiola que va agafar perquè el vicepresident Puigneró no li va xerrar una cosa interna del seu partit, Junts, és inacceptable en el rang d'un president de la Generalitat. Si vol demostrar que és ell el qui mana, cal fer-ho amb més categoria.

Anem a JuntsxCat. La seva actuació tampoc es pot dir que sigui

molt coherent ni brillant. Quan s'estira la corda, si es té la força política que té Junts, s'estira fins a fer caure els que estiren per l'altra banda. Anar estirant i afluint sembla allò de la puta i la Ramoneta. Laura Borràs anava per presidenta de la Generalitat i no ho va aconseguir per culpa, no de la força d'ERC, sinó per aquella colleta del PDeCAT. Endemés de guanyar la presidència de la Generalitat un partit independentista, hauria guanyat les eleccions. Al meu mode de veure, Laura Borràs era una gran consellera de Cultura però l'ambició política l'ha fet anar de corcoll, en bona part gràcies a ERC. És una persona de cultura a qui admiro, però... Diré el que penso, com acostumo a fer; el gran futurible de Junts és Jordi Turull. Endemés de la seva talla política és dels pocs que ha demostrat ganes sinceres de posar-se d'acord amb ERC i crec que s'hi posaria fins i tot amb la CUP perquè és una persona que, pel damunt de tot, pensa en Catalunya i en el benestar de tots els catalans. De tota manera, la direcció de Junts, amb el tema de la sortida del govern, ha decidit passar la pilota calenta a la militància. També hi falta compromís i coratge.

Tot això no s'arreglarà fins que no torni el president Puigdemont de l'exili. L'independentisme català farà pinya al seu costat. I com que a Madrid ho saben, i alguns de Catalunya que els recolzen, també, els costarà baixar del burro i fer cas a les institucions internacionals com l'ONU o als tribunals de justícia de la UE. I Puigdemont tornarà i arrencarà al seu redós la bona i honesta gent que hi ha a Catalunya disposada a governar bé i dur-nos a la independència amb coratge i intel·ligència.

“Torna, torna, Puigdemont,
que la pàtria ens cremaran,
que ens arrencaran les “pedres”,
que la terra ens robaran.”

Josep Maria Boixareu Vilaplana